

תקון שלושים ואחד

חיבור ישראל בשרשם

ולכל היד החזקה – בפומן הנאללה,
שאו יתחרשו קשרים לקשר העם
החדש בשורשים במו שראי. ואם
האמור, [איך זה] קשרים חדשים? לא
פה, אלא הדוש הקשיים. וזה סוד,
ברית שברות אתם בשיצוא ממצרים,
ושברותם אתם [גמ' פנ'] לעתיד לבוא.
וזה יד החזקה, שבת גמולו ישראל
במצרים להעביר הערלה מהם. ואחר
כך נתקשו בשושים העליונים, בפומן
שנתונה להם התורה, שנאמר פנו: נפשי
יצאה בברבו (שיר ה, ו) [כדי] להדק
בפמקה [הקדוש ברוך הוא].

לפיכך כתוב: אתם ראותם אשר עשיתו
וננו, ועתה אם שמעו תשמעו בקלי
ושמרתם וננו (שמות ט-ה). שחר לא
יבלו ישראל להדק בדוקות שלמה
ברבונם עד שנגלה עליהם ושמעו את
קולו. לפיכך: אם שמעו תשמעו בקלי
ושמרתם את בריתך – זו ברית ראשונה
שנתונה להם במצרים. כיוון ששמעו את
קולו, נתבקשו בו [בקדוש ברוך הוא],
כל אחד במו שראי. ממש ולחלאה:
אתם ראותם כי מן השמים דברת
עפכם, לא תעשוו וננו (שם ביטב),

ולכל היד החזקה בזמנא דפרקנא.
בדין יתמדתו קטרין לאתקשרא עמא
קדישא בשרישון פרקא יאות. אי
מיימא קטרין פרטין. לאו קבי אלא
תקותנא דקטרין. ורקא דא ברית גנור
בבדינו בד נפקו ממצרים, ויגוזר
בבדינו לזמןא דאתמי. ורקא יד בחזקה,
רבבה אtaggorו ישראל במצרים בשרשין
ערלה מניהו. לבתר אהקשו בשרשין
עלאין, בזמנא דאתמייב לוין אויריא,
דאתמי רב: נפשי יצא באברבו (שיר ה,
ו) לאתדק באטלא.

ובגין לכך כתיב: אתם ראותם אשר
עשיתי וכו' ועתה אם שמעו תשמעו
בקלי ושמרתם וכו' (שמות יט, ד-ה).
דהא לא יכולו ישראל לאתדק בא
במאלהון בדקותם שלים עד דאתדק
עליהו ושמעו קלה. בגין לכך אם שמעו
תשמעו בקלי ושמרתם את בריתך, דא
ברית קדמאתה דיביב להו למצרים. פיזו
תשמעו קלה אתדקון בה כל חד פרקא
חזי. מתבן ולחלאה: אתם ראותם כי מן
השמים דברת עמכם לא תעשוו וכו'

שחררי בין שנקשרו ענפים בשרשיהם, ממשם ולהלאה לא יהיה מי שיפריד אותם, [ופמו כן] לא יהיה מי שיימוד ביניהם. בכלל זה: לא תשען אתי (ינו') [אתי בسف ואלתי זהב].

לעתיד לבוא ברוך זה, יعبر הקדוש ברוך הוא מישראל כל מני מינים [פמו] שפתחות: ותורתם מפל טמאותם וגנו" (יחזקאל ל'כה). וזה [סוד הפסוק]: לכל היד החוקה - לחביר העלה מהם. ואחר כן, ילכל המורה הגדורו - בשעה שיתגלה לפנייהם המלך הקדוש בכל העתרות שלו, [במו] שפתחות: הנה אליהם זה וגנו" (ישעה כהט). שבסמה פעמים יתגלה המלך הקדוש לפנייהם, [במי] שידבקו בו, אבל ביום שתשלם מנוחת ישואיל לאחר הקבר החיק [עם הס"א], ומנוחת הפל, יתגלה הקדוש ברוך הוא לפניום ויתדבקו בו בלם, רבקות עולם.²

וקרבנות יקרבו באותו יום, [כדי] לחרב הענפים [ישראל] לשרשיהם³ הקדושים ברוך הוא. שבד היה בשחקריבו [קרבות] בהר סיני, [פמו] שפתחות: ויעלו עלות וגנו" (שמות כ"ה) בשביל לעלות עצם בפלפי מעלה. או [בחות]: ויהיו את האלים ויאכלו, וישתו שם שם, יא). בתקלה וקריבו - מלמטה

(שם כ, יט-כ), דהא בגין דאתקשרו ענפין בשרשיהם, מפין ולהלאה לא יהא מאן לאפריש לון, ולא יהא מאן דיקום בגיןהו. בגין דא לא תעשות אתי וכו'.

כגונא דא לומנא דאתי קידושא בריך הוא יעבר מישראל כל זיגי מסאותא, דכתיב וטהרתם מכל טמאותיכם וכי' (יחזקאל לו, כה). וזה לכל היד החזקה לאברהם ערלה מניהו. לבמר ולכל המורה הגדול, בשעתה דיתגלי קמיהו מלפआ קדישא בכל עתרין דילה, דכתיב מלפआ קדישא בכל עתרין דילה, הניה אלתינו זה וכי' (ישעה כה, ט). דבסמה זמנים זה תגלי קמיהו מלפआ קדישא לאתדרבא בה. אבל ביום דישתלים ניחא דישראל במר קרבא פקיפה, ובニア דכלא, יתגלי קידושא בריך היא לקמיהו ויתדרקון בה כלחו דבקותא דלעטמן.

וקרבנין יקרבון בהיהו יומא לסלקא ענפין לשרשיהם. דהכי קריבו על טורא הדסני, דכתיב ויעלו עלות וכי' (שמות כד, ח) בגין לסלקא גרמיהו לגבי עלה. כדרין ויהיו את האלים ויאכלו וישתו שם שם, יא). בקדמיהו וינקביב, מתקפא

.2. ראה מאמר הגולה עמ' פו: "אך כאשר יהיה העולם בתיקונו, לא תהיה עוד החיה רעה הזאת, כי כן כתוב: בעל המות לנצה. כי הכל בשלווה ונחת היה, ועל זה הענן אמר הכתוב והיתה מנחות כבוד".

.3. לגבי המושג החשוב הזה: חיבור הנפרדים בשורש ואה מבוא, ראה על סוד הקרבן, אדייר במרום ח'ב, עמ' סו, קיצור הכוונות, עמ' קסב-קסה.

למעלה [לעוזר הרצין העלוון]. ואחר כה: ויאכלו ווישתו, באור שיזיר מלמעלה למטה. והפל כה היה עתיד לבוא. אשורי חילקם.

והנה מטטרוֹן השור הנדור בא, פחה ואמר, רבוי רבוי, אתה האור שפאייר בעולם, ומפק מאיירים בפה אחרים להאריך לכל צד. וזה סוד: וഫישלים יהרו פוחר הרקיע ומצדיקו הרבים בפביבום וגנו (גנאל בג). שחרי השמש לוקח כל הפה [כרי] לפור לעולם. ואחר כה, מפנו, מתחלק הפה לכל הפוכבים, וכל אחד עשה [את הפקדוֹן] שלו בעולם. וזה סוד: שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושורי עשוות (שמות יח, כא), שקד התהנגה מסתדרות בסדור משלים, זה אחר זה כמו שראו.

בהתחלת משה היה עומד [לבך] להנגן את כל ישאל, שנאמר בו: שkol משה בנג'ר שישים רבוֹא (מקילא תירוא, א). ועם כל זה, אמר לו יתרו: נבל חבצל וגנו (שמות שם, יח), שהפל כסוד עליון. שחרי הענינים למיטה צרכיהם להיות במו למעלה, ואם אינם כה, אינם מתקיים בקיום. לפיקה, נבל חבצל וגנו, שקד [הדברים] אינם מסדרים למעלה,

לעלא. לבתר ויאכלו ויישטו, בנהורא דבנית מעלה למטה. וככלא כי יהא לו מגנא דעתך. זכה חולקיהון.

והא מטטרוֹן שרא רבאAMI פמה ואמר, ר' ר' אנת בהירו דבhair בעלם, ומנק מטבחרין בפה אחראין לאנברה לא כל טר. ורزا דא והמשכים הרבים פוכבים כוֹר הרקיע ימצדק הרבים פוכבים וכוי (דניאל יב, ג). דהאشم שא נטיל כל חילא לאפקא לעלם. לבתר מינה עבד דילה בעלם. ורزا דא שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושורי עשוות (שמות יח, כא). דהא מלין מסתדרן כי בסדירא שלים, דא בתר דא פרקה יאות.

ומשה בקדמיה אהו הויה קאים לדברא כל ישאל, דאתמר בה: משה שkol בששים רבוֹא (עי' מכילתא יתרו א). ועם כל דא אמר לה יתרו נבל חבצל וכוי (שם שם, יח), וככלא ברזא עלאה. דהא מלין למטה אצטיך למחי בוגרא דלעלא, ואי לית אנון כי לא מתקיים בקיומה. בגין כה נבל חבצל וכוי דהכי

.4. שננים מזו השכינה, עי' ברכות י, ע"א.

.5. שכדים מקבלים השפע משה - המש, לתה לישראל.

.6. עי' זהר כי יצא ח"ג, רעה, ע"א; ת"ז תי' טט, קיט, ע"ב: "ובгинן דאתמר בה אשה אחת לדיה במצרים ששים רבוא בכיס אחד. ומנו דא משה דאיו שkol כששים רבוא מישראל".

אלא [הם מסדרים] בסוד: שרי אלפים שרי מאות וכו'. [דHIGHINO] משה למעלה מפלם, כלות כלם, וממנו מתרחקים כל אחד מאוחם הראשונים [השרים] לך תחלה, ותחfineם מתרחקים כל שאר הפחות. ואו: גם כל העם תה על מלמו יבא בשלום (שם שם, נב), להיות כל אחד במדינתו הארץ לו, ולא כלם בכל אחד בערבוביה. בשלום - [דHIGHINO] שבלם לךיו מאותם שלום העליין.

ומצאנו זו ראייה דיתחה להעתן על ידי משה.⁷ אלא בשביל שבוא יתרו וייבה פה. שחריו הוא היה מאותם יוצאים של פרעה,⁸ ומישך פה למצרים מצד החכמה, ואיבר מבינה, ובלם מדעת. ובכלל [שיתרו] ברוח, ולא רצה לחתוך את מצרים, וכשה לעשות סדר לישואל בסודו שלם. וזה סוד החכמה,⁹ שנאמר בה: כלם בחכמה עשית (תהלים קד, כד). בוגין זה: והיית לנו לעיניים (פמבר, ילא) מצד החכמה.

ולעתוד לבוא גם בן הכל וסתור בסדור זה, להיות אלו הראשונים [השרים] העליינים, יהיריו בוחר תרקייע. ומהם מתרחקים בפה אחרים, שמרתחוקים

לא מסתדרן לעילא, אלא ברזא דשרי אלפים שרי מאות וכו'. משה לעילא מפלחו, כלא דכלא, ומינה מתפרקשאן לגטלא כל חד מאנון ראשין בקדמייה. ותחותיהו מתפרקשאן כל שאר משני. כדין: וגם כל העם הזה על מקומו יבא בשלום, לאשتفחא כל חד ברגנה וחייב לה, ולא כלא בכלא סדר בערבוביה. בשלום, דכלא גטיל מההוא שלמא עללה.

ופקודא דא אתחזי לה למשה לאתפרקשאן. אלא בגין דיתמי יתרו וייבוי בה. דהאஇeo מאנון יעצין דפרעה הוה, ומישיך חילא למצרים מסטריא דחכמה, ואיבר מבינה, ובלם מדעת. בגין דעריך ולא בעא למיהוי לאתפרקפא למצרים, זכה לסדרא להו ליישראל בסודו שלם. ורזא דא חכמה, דattaמרא בה: כלם בחכמה עשית (תהלים קד, כד). בגין דא והיית לנו לעיניים (במדבר, י, לא) מסטריא דחכמה.

ולזמנא דאתה הקבי נמי כלל יסתדר בסודו זהויריו בז'הר הרכיע. ומיהו מתפרקשאן בפה אחרינו דמתפרקשאן לסטרא הכא

7. הקב"ה נקרא שלום, עי' ת"ז, הקדמה, ג, ע"ב.

8.ilkot שמעוני יתרו, תחילת רמז רע"א.

9. עי' סוטה יא, א; ת"ז תי' מו, פד, ע"א: פרעה היו לו ג' יועצין: יתרון, איוב, בלעם; עי' ג' זהר יתרו סט, ע"א, שמוט רבע פ"א.

10. חכמה סתימאה (א"א), עי' אדר במרום, עמ' קכ, קלד, קמו; דעת התבונות ח"ב עמ' לח.

לצדדים לבאן ולבאן, להנרג את ישראל. ובולם נוטלים מיאלוי שעומדים עליונים על הפל.

ועם כל זאת, הפל יצא מירושלים. שבירושלים, עומדים שם הראשונים של הפל. ומשם: כי מצין יצא תורה ובר רעה מירושלים (ישעה ב,ג). ויטלו [מיהם] בתהלה כל אלו האתרים [השרים], בשכיל לחת לעוזם בסדור שלם. ובלם יתעוזרו בלאי השורש [זהה] שעומד בירושלים. ונאמר בו: יכלו שי למורה (תהלים ע,יב). שבית הפלך, שם [נאמר]: וכל המורה הגדול, בגין הפלך פרוך הוא ותשכינה שיתגלו שם על אלו המשחיחים, והאחרים שעמם. שם, כל האחרים יבואו שלוש פעמים בשנה, לטול מהם בכוברים מהשמש. ועוד, ביום החקלה,¹¹ ביןן שהפלך מרתוק פרוי להמשיך כח לכל ישראל לכל שבע החמשים [הבאות]. אבל [שם פן] בכל שנה, ברוראי, יבואו [השרים] לשם [לירושלים] כדי להתחזק בשכיל כל ישראל. אשרי חלכם.

והבא, לדברא להו לישראל. וככלחו בטין מאlein דקימין על אין על פלא.

ועם כל דא פלא מירושלים יפוך. דירושלים מפני קימין קדמאיין דכלא. וממן: כי מצין יצא תורה ובר ה' מירושלים (ישעה ב, ג). ויטין בקדמיה כל אנו אחראין למייבב לעלמא בסדורה שלים. וכלהו יתרוון לגבי שרשא דקאים בירושלים. ויתמר בה: יובילו שי למורה (תהלים עו, יב). דבham'ק מפני ולכל המורה הגודול, בಗליהא דקודשא בריך הוא ישכינה דיתגלוין מפני על אנו משיחין, ואחראיון דעמהון. וממן ייתוון תלת זמני בשטא כלחו אחראין, לנטלא מנוח בכוכביה ממשמש. ועוד ביומה דהקהל, בזמנא דמלכא מתהף לאמשבא חילא לכל ישראל לךל שבע שנים. אבל בכל שטא, וראי מפני ייתוון לאתקפה בגין כל ישראל. ובאה חולקהון.

11. דהינו משה ושני המשיחים; עי' לעיל סוף תיקון כב, תיקון כ"ג; אוצרות רמחל קעג; מ' הגולה עמ' פ, צג.

12. דהינו ביום שני של סוכות של מוצאי שביעית, כל העם מתאסף בעזרת נשים שבבית המקדש, עיין דברים, לא, י - יג; ספר החינוך מצוה תריב.